

des over det gode og positive, når der er mulighed for det, ligesom man skal skælde ud over det negative, som regeringen gør. Det har vi gjort ved masser af lejligheder, og det synes jeg der har været grund til, når regeringen har forfægtet et efter min mening meget snævert kompetencebegreb.

Jeg synes, vi skal lade være med at tale om realkompetencer. Jeg går ind for, at vi skal anerkende begrebet kompetencer, for ordet realkompetencer mener jeg er en af de dobbeltkonfekter, som forfladiger sproget. Hvis man bruger det for meget, vil det om 5-6 år, måske endda bare om 2-3 måneder, være sådan, at ordet kompetence i virkeligheden ikke engang betyder kompetence, fordi man har et finere ord. Det er ligesom med »godt«, det er jo i virkeligheden ikke godt, nej, »ualmindelig godt« er godt, og på samme måde er der en række andre områder, hvor vi forfladiger ordene. Her synes jeg, Undervisningsministeriet bør være opmærksom på, at vi også har et ansvar for det sproglige. Jeg ved godt, det måske i højere grad er kulturministeren, der har ansvaret for det danske sprog, men jeg føler egentlig, at vi alle sammen har det.

Vi går varmt ind for masser af de ting, der ligger i redegørelsen. Det er bare et spørgsmål om at komme fra ord til handling, og vi er som sagt varme tilhængere af et bredt kompetencebegreb, så ordet realkompetence vil jeg herefter ikke bruge mere.

Margrethe Vestager (RV):

Jeg er bange for, at vi fra radikal side ikke har så stor selvdisciplin eller sproglig disciplin, at jeg kan udstede den slags dydighedsløfter om ikke at ville bruge bestemte ord i fremtiden, men et eller andet sted vil mit indlæg i vid udstrækning følge op på de indlæg, der har været for nærværende.

Jeg synes også, det er rigtigt at sige, at når regeringen har fået fat i noget, som er godt, noget, som er perspektivrigt, og noget, som har vidtrækkende konsekvenser, skal man ikke stå og spørge efter en sammenhæng med resten af politikken. Så skal man glæde sig over den gode begyndelse og håbe, at den kan blive en ny vej til det, der er afgørende for, at vi kan løfte de udfordringer, Danmark står over for.

Det er et virkelig interessant statement, der står på bagsiden af redegørelsen. Der står, at Danmark har mange og uanede kompetencer, når det handler om at tage de udfordringer op, som følger af udviklingen på arbejdsmarkedet

og i verden omkring os, og dette potentiale skal vi blive bedre til at synliggøre, udnytte og bygge videre på ved at sætte det, den enkelte person faktisk kan, i centrum. Det synes jeg er en meget afgørende formulering. Den er et nybrud og et opgør med den ensidige fokusering på og prioritering af formelle kompetencer, regeringen hidtil har stået for.

Denne formulering er virkelig interessant, fordi den også afspejler et tilløb til et andet danmarksbillede – et danmarksbillede, hvori vi i højere grad ser indad på Danmark, på det, vi kan, det, som gør os unikke og har bibragt Danmark en unik position i den globale konkurrence og det globale samfund. Den afspejler ikke kun en interesse for en sammenligning af de gennemsnitlige målelige præstationer, men også interesse for og nysgerrighed over det, et menneske rent faktisk kan lære.

Kl. 12.35

Ideen om, at det, den enkelte kan i forvejen, skal være det, man bygger videre på, er ikke ny, hverken i virkelighedens verden eller politisk set. I virkeligheden er det vel det, man meget ofte ser, når et menneske bliver ansat i en stilling: Der er et formelt grundlag, der er nogle beviser på det ene og det andet, men det, der slår igennem, og det, der gør, at ansættelsen bliver realiseret, er netop det, som den enkelte står for i ansættelsessituationen.

Politisk har der både i Danmark og på europæisk plan gennem de sidste 5-10 år været arbejdet med ideen om at anerkende det, folk faktisk kan, uanset hvor de har samlet det op. Det er vigtigt i sig selv, for uanset om vi har systemerne, og uanset om vi har indsigt, kan folk jo det, de kan, uanset hvad papiret viser.

Dermed er også sagt, at det er vigtigt, at denne type vurdering og denne type tænkning gælder for alle. Det er jo ikke kun kortuddannede, der kan blive klogere uden at læse en bog på en statsautoriseret skolebænk, det gælder vel ret beset os alle sammen. Det gælder også mennesker med lange uddannelser, både professionsrettede og akademiske uddannelser – ja, nogle vil måske endda sige, at det vigtigste, vi lærer, lærer vi helt andre steder end dér, hvor vi er i gang med lange, teoretiske uddannelsesforløb. Det er jeg nu ikke enig i, men jeg er fuldstændig enig i, at også for mennesker med en lang uddannelse er det helt afgørende at se på den realkompetence, som er til stede, og som er det, man skal bygge videre på.